

NADĀ REVILÁKOVÁ



Deník
Dory
Grayové

ILUSTROVALA TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Deník Dory Grayové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz



Nada Reviláková
Deník Dory Grayové
Copyright © Albatros Media, a.s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Deník
Dory
Grayové

Nada Reviláková

Deník
Dory
Grayové!

Ilustrovala Tereza Janáková

Albatros

Text © Nada Reviláková, 2020
Illustrations © Tereza Janáková, 2020

ISBN 978-80-00-05860-3

Křečkovice, 15. února 1942

Tatínek mi nařídil, abych všechny deníky spálila. Nesmím už žádné dál psát. Jenomže já to nedokážu. Děje se tolik strašného kolem nás. A komu se mám svěřit, když je Tylda pryč? Když o těch věcech mluvím s tatínkem, hned mě okřikne. Prý i stěny mají myši a myši mají uši a ať raději mlčím, nebo nás přivedu do neštěstí. I tak jsme prý všichni prokletí, tak ať nepokouším osud. Ale já nemůžu držet ty hrůzy jen v sobě. Tím bych přivedla do neštěstí samu sebe. Proto jsem se rozhodla, že začnu psát další deník. A schovám ho tak, aby ho nikdo, ale vůbec nikdo nenašel...

Praha, 5. května 2016

Jdu po rušné ulici. Neznám ji. Všude kolem troubí auta a kvílí brzdy. Naproti křižovatky vidím park. Už abych se dostala na druhou stranu, do klidu a příjemného chládku pod korunami stromů. Právě svítí zelená, musím si pospíšit. Rozběhnu se. Teď naskočila červená. To ještě stihnu, vždyť je na přechodu spousta lidí. Vběhnu do vozovky a ucítím prudký náraz. Auto se vyřítilo zleva a nabralo mě přímo prostředkem kapoty. Zahlídla jsem jenom vytřeštěný výraz za volantem a pak tmu. A studené vlhko. Peřina je úplně propocená a polštář taky. Budím se a ztěžka dýchám. V uších mi ještě doznívá pískání brzd a výkřiky lidí. Ale jsem doma, ve své posteli. A venku už je světlo. Nemusím se ani dívat na hodinky. Přesně 6:29. Zase ten sen. Jako v poslední době už tolikrát. A pokaždé je trochu jiný. Nejdřív jsem jen sledovala, jak auto sestřelí neznámé chodce. Později už jsem na přechodu byla taky, ale na poslední chvíli jsem vždycky stačila uskočit. Pak se o mě párkrát otřelo, a dnes poprvé to do mě napálilo v plné rychlosti a napřímo. Mohla jsem tohle přežít? Těžko. Viděla bych to nejmíň na šplhání v těláku a zkoušení z matiky. Kdykoliv se mi zdá tenhle sen, tak se můžu spolehnout, že budu mít den pěkně na nic. Ale tentokrát jsem se spletla. Bylo to ještě daleko, daleko horší.

Byl to nejhorší den mého života. Vlastně ne, byl to začátek celý řady nejhorších dnů. Ale tímhle dnem všechno začalo. Naši se už nějakou dobu chovali divně. To nešlo přehlédnout. Něco si špítali nad počítačem, a když jsem vlezla do pokoje, tak ztichli. Jo, tohle se člověku občas stává, ve třídě, na hřišti, na kroužcích. Některý holky si prostě něco povídají, a když projdete kolem, hlasitě ztichnou, tak aby si toho nešlo nevšimnout. Fakt to jejich mlčení bije do uší. A když jste o kus dál, tak se rozhiňají. Taký dost hlasitě. Ale u rodičů je to jiný. Ti to nedělají schválně, jako ty pipiny ze školy. Hned mi bylo jasné, že jde o něco zásadního, co nemám slyšet.

Nejdřív mě samozřejmě napadlo, že se jim to přece jenom povedlo. Po tolika letech. Budeme mít malý uřvaný mimino. Ale k tomu mi úplně nesedlo to společný vejrání do počítače. Jo, na internetu dneska najdete kdecu, ale zrovna mimina v e-shopu nepořídíte, že. Ty se vyrábějí úplně jinak. Takže první, co jsem zkusila: mrknout do historie. Samozřejmě. Jenže co myslíte? Jsou to moji rodiče, tudíž nepodceňují inteligenci vlastní dcery. Vymazali ji. A takový eso, abych to dokázala obnovit, zase nejsem. Takže jiná cesta. Nechala jsem na stole v obýváku nenápadně ležet mobil se zapnutým nahráváním. A šla do vany. Hodně

dinu musela vyslechnout, abych zjistila, jestli zapojili mozek v nějaké smysluplné konverzaci. Ale ne, hleděli na tu blbost v telce jako uhranutí. Jediný nepřiliš lichotivý komentář pronesl táta k mému zpěvu. Těsně předtím, než zesílil na ovladači zvuk. Takže jako špion jsem to totálně projela. Nezbyvalo, než se zeptat narovinu. A byla k tomu docela dobrá příležitost. Sen nelhal. Zrovna jsem dostala výstavní kouli z matiky. Takže jsem potřebovala, jak se říká, smáznout dva komáry, co mi pili krev, jednou ranou.

Počkala jsem, až dokoukají ten svůj seriál, natolik ohleduplná jsem byla. A při něm by mě stejně nevnímali. Vybalila jsem to na ně při závěrečných titulcích.

„Mami, tati, musím vám něco říct.“

„Ano?“ Tahle obava v mámině hlase je dobrý znamení, že to nebude tak horký. Hned si představí, jaký hrůzy se mohly stát, a protože má představivost dost bujnou, koule z matiky je proti tomu vlašnej čajíček rozlitéj na černým koberci.

„Dostala jsem pětku z matematiky. Ale nemůžu za to,“ dodala jsem rychle. Táta s mámou se na sebe podívali.

„Jo, a kdo za to může? Nejspíš si na tebe zasedla učitelka, že ano? Nebo potřebuješ brýle, abys líp viděla na taháky?“

Tomuhle se říká ironie, to už jsme v češtině probírali. Čeština mě bavila vždycky. Skoro jako děják. Jenže co s ní v maticce, když se dá prakticky uplatnit jen u ironických poznámek mého otce?

„Ne. Můžete za to vy.“ Tím jsem je na chvíli odzbrojila. Překvapeně na mě hleděli, jak to asi tak myslím. A než stačili něco říct, pokračovala jsem: „Nemůžu se totiž vůbec soustředit na učení. Něco se tu děje, a já nevím co. Vy jste nějaký divný, furt něco řešíte a já netuším, jestli se třeba nechystáte rozvést a já nebudu z rozvrácený rodiny.“

„Ale zlatíčko...“ Máma mi na ty moje řeči vždycky skočí, je to